

ארישקה – פחדנית

סיפר וו. ביאנקי
צייר ע. נאזארוב

לבת של חברת קולחוז פיאדורה קראו כולם ארישקה-פחדנית. כי הייתה פחדנית גדולה. אף צעד לא זזה מאמא שלה. וגם במשק לא הייתה ממנה כל עזרה.

"שמעי, ארישקה" הייתה לפעמים אומרת אמא "קחי דלי, תביאי מים מהבאר. צריך לכבס." וארישקה כבר מתחילה "לאאא! שם צפרדעים בבאר."

"נו, אז צפרדעים. אז מה?"

"הן מקפצות. אני מפחדת."

הביאה פיאדורה בעצמה מים ומכבסת לבנים. "לכי, בתי, לתלות את הכביסה לייבוש בעליית הגג."

"לאאא! שם עכביש."

"אז מה יעשה לך עכביש?"
"הוא זוחל. אני מפחדת."

הרימה פיאדורה את ידיה, הלכה בעצמה לעליית הגג.

"לכי ארישקה למזווה, תביאי קנקן חלב."
"לאאא! במזווה עכברים."

"ואפילו יש שם עכברים. הם לא יאכלו אותך."

"יש להם מזונבים כאלה. אני מפחדת."

אז מה אפשר לעשות עם פחדנית כזו?

יום אחד הלכו חברי הקולחוז לאסוף חציר באחו סמוך ליער. ארישקה לא מתרחקת אף צעד מאמא.

מחזיקה כל הזמן בקצה חצאית שלה, לא נותנת לעבוד.

חשבה פיאדורה "אולי תלכי ליער לאסוף פטל?"
ושם ביער המון שיחי פטל בשל. אפשר לאסוף סלים שלמים. וארישקה גרגרנית ראשונה בכל קולחוז. נמשכת לפטל כמו זבוב לסוכר.

"איפה, אמא, איפה הפטל?"

"שם, בקצה היער. בואי, אראה לך."

רק ראתה ארישקה את הגרגירים על השיחים, מיד רצה אליהם.

"אבל אל תלכי רחוק ליער, בתי" הזהירה אותה פיאדורה "ואם תיבהלי מדבר מה, קראי לי. אני כאן. לא הולכת רחוק."

נוח היה לפיאדורה לעבוד באותו יום. ארישקה לא קראה לה אף פעם מהיער. הגיע זמן צהריים. רק פנתה פיאדורה לחפש את בתה, ורואה - ארישקה בעצמה הולכת כבר לקראתה. כל פניה צובעים במיץ פטל ובידיים סל מלא גרגירים.

"הנה בת נבונה" שמחה פיאדורה "ואיפה מצאת כל כך הרבה פטל?"

"שם, יותר רחוק, אחרי פלג המים, בשטח שיחי פטל."

"אז העזת ללכת לשם? כל כך רחוק! אמרתי לך אל תלכי לתוך היער. איך זה שהחיות לא טרפו אותך?"

"איזה חיות" צוחקת ארישקה "בסך הכל היה רק דובון אחד."

הפעם נבהלה פיאדורה "איך.. דובון? איזה דובון?"
"כזה מצחיק, חמוד. מלא פרווה, אף שחור ועיניים ירוקות-ירוקות!"

"מה את מספרת! ולא פחדת?"

"אפילו לא עלה על דעתי! אמרתי לו 'שלום דובי!' והוא מסכן נבהל, ברח ממני על עץ. קראתי לו 'רד, דובי, רד. תן לי להביט עליך!' והוא עולה עוד ועוד. לא ירד אלי. בוודאי עוד יושב שם על העץ, כל כך נבהל."

לפיאדורה הלב נכמר מפחד. "ובשיחים, בתי, לא ראית אף אחד?"

"היה שם מישהו, הלך, דרך על ענפים יבשים ומלמל בקול נמוך. כנראה גם הוא אסף פטל. ואני

בקלשון, ורצו ליער!

בסבך הפטל באמת ראו את הדובה. אך היא לא נתנה להם להתקרב, ברחה מהם עם הדוב הקטן השני שלה.

אבל הם תפסו את הדובון שעלה על העץ, הביאו אותו לארישקה במתנה, קשור ברצועה.

כל זה קרה בשנה שעברה.

עכשיו הדובון גדל והיה לדוב גדול, אבל הוא לא זז מארישקה אפילו לצעד. כמו קודם ארישקה מאמא שלה. וארישקה עצמה עוד קטנה, הולכת רק

לכיתה א' ובקושי רואים את ראשה מעל הספסל.

היא לא מפחדת מהדובון שלה, למרות שהוא גדל

לדוב כזה שהסוסים בורחים ממנו וטרקטור על

גלגלים אחוריים מתרומם.

לבת של פיאדורה כבר איש לא קורא

ארישקה-פחדנית. כולם קוראים לה ארישקה עם

דוב. והיא נעשתה חרוצה, דוגמה לכל הבנות,

עוזרת לאמא. הולכת להביא מים מהבאר, הולכת

למרתף ולמזווה. רק תזכיר לה שפעם פחדה

מעכברים!

קראתי 'דוד, דוד, עזור לי לתפוס את הדובי' אבל הוא לא בא אלי."

"וי לי וי!" ספקה פיאדורה את ידיה "הרי זו לא אחרת אלא הדובה הלכה סביב וחיפשה את הדוב הקטן שלה! איך שלא טרפה אותך!"
כשאנשי הקולחוז שמעו, תפסו מי בגרזן, מי